

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Společnost, ve které se pohybujete, určuje váš charakter.

Lidé si vybírají skupiny, ve kterých mohou svobodně projevit svou vnitřní přirozenost. Musíte si pečlivě vybírat společnost, ve které se pohybujete. Podívejme se na příklad. Dlouhá nit je bezcenná věc, nikdo ji nebude nosit ve vlasech, ani ji nebude uctivě ukládat na svatou sošku. Když se ale spojí s vonícími květinami, ženy si ji budou vplétat do vlasů a oddaní ji budou pokládat jako girlandu na sochy svatých, které uctívají.

Promluva ze 17. 8. 1977

Nebezpečí pochybování

Promluva Šrí Satja Sáí Báby, v řečišti Čitrávatí, 28. prosince 1960

Vtělení lásky!

Kastúri vám právě vyprávěl legendární příběh, jak byl míchán oceán, aby byl získán nektar nesmrtelnosti (*amrtamantana*). Říkal, že když polobozi (*déva*) podleli samolibosti, klamu a nevědomosti (*tamas*), mudrci je prý prokleli a přivodili jim stáří, sinalost a senilitu. Oni pak lehce upadli do rukou démonů (*rákšasa*). Aby dostali ztracenou krásu zpět, Pán jim poradil, aby umíchali oceán a získali z něj nektar nesmrtelnosti (*amrta*).

Musíte rozumět symbolice tohoto příběhu. Mytologické legendy (*purána*) vždy vyprávějí v podobenstvích. Každý příběh má hlubší význam, který je cennější a užitečnější než to, co je na povrchu a na první pohled jasné. To, co má hlubší význam, se má uplatňovat v denním životě. Tyto příběhy se nevyprávějí jen pro ukrácení času. Indra urazil mudrce Durvasu, protože byl zaslepen svou úřednickou mocí. Kletba, kterou na něj pak mudrc uvalil, přiměla Indru přehodnotit myšlenky o své skutečnosti a objevit své urozené postavení. Zjistil, že je nektarem nesmrtelnosti (*amrta*) a že je též podstaty jako nejvyšší jsoucno (*parabrahma*).

Vlastně mu došlo, že *parabrahman* je on sám, jenž žije v klamném domnění, že je Indra! To míchání oceánu symbolizuje duchovní praxi (*sádhana*), potřebnou k odstranění závoje klamu. Přesněji řečeno, jde o královskou cestu integrální duchovnosti.

Když božské síly (*daiví šakti*) ubývá a převažují zlé popudy, i *dévové* upadají a ztrácejí svá privilegia a práva. Když se vloudí do charakteru faleš (*anrta*), ztratíte kontakt s božským nektarem (*amrta*). Ten, kdo je falešný, kdo se bojí pravdy a je slepý vůči vlastnímu slavnému dědictví nesmrtelnosti, podstupuje mnoho smrtí.

Vnitřní popudy snižují člověka pod lidskou úroveň

Pravda (*satja*) je to, co je věčné (*nitja*). Nepravda je jed, pravda je nektar. Jen pravda přináší nádheru a svatost (*divjatavam*). Když tedy *dévové* podleli pýše a připoutali se k neskutečnému, museli míchat své myšlenky, popudy, pocity a emoce, instinkty a inspirace, aby z nich vynesli na povrch smetanu pravdy. Dvě skupiny, které střídavě tahají za míchací provazy, to jsou vlivy vedoucí k pokroku a vlivy brzdící a zdržující – tedy popudy božské a démonické (*daiví* a *asurí*).

Jak jsem řekl, Indra urazil Dúrvasu a přivolal na sebe mudrcův hněv pro nevědomost o své skutečné podstatě, a tato nevědomost (*adžňána*) ho uvrhla do pýchy. Aby se mu navrátil zdravý rozum, bylo potřeba znovu ho poučit o univerzálním duchovním základě (*átman*), o vší nabubřelosti a okázalosti, spojené s úřadem, i o prchavosti vlastní všemu stvořenému.

Dnes lidé sice navenek vypadají lidsky, ale co se jejich vnitřních popudů týče, jsou pod lidskou úrovní, jsou jako démoni (*rákšasa*). Ten, kdo

nezná milosrdenství a obět' (*dána*), se nazývá *dánava*. Lidské povahové uzpůsobení sestává ze směsi *dévy* a *dánavy* a v přítomné době vládne *dánava*. Člověk ztratil svou slávu, moc a nádheru a musí je opět získávat duchovním úsilím (*sádhana*). Proto se očisťuje nepřetržitým usilováním.

Člověk je pouze plamenem věčného ohně

Požítí božského nektaru, který jsem stvořil, je jen vaším prvním krokem v tomto procesu. Nemá to zvláštní význam, jestliže nebudete pokračovat druhým a třetím krokem a putovat dál až k seberealizaci. Musíte mít víru v disciplínu, která byla stanovena a zakotvena ve věčném univerzálním náboženství (*sanátana dharma*), a v konečnou božskou podstatu všeho stvoření. Nabudte přesvědčení, že vám svět může dát jen prchavou radost a že žal je jen rub této radosti. Usilujte teď, počínaje přesně tímto okamžikem, neboť čas pádí jako rychlý proud. Rozvíjejte radost, která se nikdy neumenší, radost, která zůstane stále plná. Bud'te odvážní, bud'te upřímní. Jediná realita je pták, který sedí na stromě se svým dvojčetem. Individuální duše (*džívátman*) ochutnává plody a trpí, zatímco nejvyšší duše (*paramátman*) sedí nehybně a je jen svědkem.

Byla tu zmínka o postavě ve tvaru okouzlující ženy (*móhiní-rúpa*) a o tom, jak démony (*asura*) svedl vábivý půvab vnější formy. Všechny řeči o družkách Pána, o tom, že Lakšmí, Sarasvatí a Párvatí jsou manželkami božské trojice, jsou absolutní a hloupý nesmysl. Poukazuje to jen na brýle světského žití (*sansára*), které máte na nose, že promítáte své světské záliby na „nebeské rodiny“, že o nich spřádáte příběhy podle lidských vzorů, abyste uspokojili své lidské tužby. Tato jména jsou jen příhodným označením pro božskou sílu (*šakti*), která je imanentní nejvyššímu Božství. Například Lakšmí je personifikací milosti a milosrdenství (*dajá*) boha Višnu, proto se o ní říká, že mu spočívá na prsou! Podobně Párvatí je polovinou těla Šivova a je s ním neoddělitelně spojena! Síly stvoření, udržování a rozpouštění existují v nejvyšším Božství současně a průběžně.

Můžete se ptát, jak mohou všechny tři existovat současně? Nuže podívejte se na elektřinu.

Elektrický proud může tvořit, udržovat i rozpouštět – vše současně a stejnou měrou. Tyto božské energie (*šakti*) je třeba si představit podobně nerozlučně spjaté se třemi aspekty absolutna. Je povinností člověka dosáhnout jednoty se Šivovou božskou energií (Šiva-šakti), protože člověk je jen jiskrou z ní vzniklou, jen plamenem věčného ohně.

Oddanost (*bhakti*) musí přinášet trpělivost a sílu ducha

Vydejte se na cestu duchovního usilování teď. To je poučení, kterému se zde musíte naučit. Jinak vaše poutní cesty (*játra*) skončí jen hromaděním nádob (*pátra*) – nádoby přece kupujete, kamkoliv přijedete: v Ráměšvaram, Tirupati, Káší, Haridvaru, Madurai, Kumbhakónam. Plná komora různých nádob – to je vaším užitekem z poutí. Přicházíte zdaleka, děláte si velké výdaje, trpíte zimou venku, nebo ležíte ve stínu stromů a trávíte celé dny v očekávání vytouženého rozhovoru se mnou, ale nakonec se vrátíte a dopustíte, aby se vytratil mír (*šánti*) a radost (*santóša*), jež jste na tomto místě získali.

Oddanost (*bhakti*) je cosi sladkého, konejšivého, osvěžujícího, obnovujícího. Musí přinášet trpělivost a statečnost. Oddaný (*bhakta*) se nebude znepokojovat tím, že jiný dostal rozhovor dříve nebo že se druhému věnuje větší pozornost. Je pokorný a čeká, až přijde jeho čas. On ví, že existuje vyšší moc, která ví víc a je spravedlivá a nestranná. Ve světle toho vědomí bude oddaný sdělovat své starosti a problémy jedině svému Pánu, nebude se ponížovat tím, že by je rozhlašoval všem okolo. Neboť čím by mu mohl pomoci jiný člověk, který je právě tak bezmocný jako on sám? Jen ti, kdo mají bezpodmínečnou víru v Boha a uvolí se hovořit jedině s Pánem a s nikým jiným, si zasluhují nektar nesmrtnosti (*amrta*).

Opakování pánova jména učíte součástí sebe sama

Hrubé tělo (*sthúla déha*) by se mělo neustále nacházet ve svaté společnosti (*satsanga*), jemné tělo (*súkšma déha*), tedy myšlenky a city, by měly být nepřetržitě ponořeny do rozjímání o slávě boží. To je znakem oddaného (*bhakta*). Ten, kdo křičí a kleje a každému vykládá o svých potížích, kdo od každého očekává soucit, ten nikdy nemůže být *bhaktou*.

Oddaným je nazýván jen omylem. Takoví lidé pak zavíní, že upřímní lidé ztrácí víru ve zbožné způsoby. Lidé, kteří to berou vážně, totiž cítí, že jsou lepší než takoví pseudo-oddaní, a tak tomu i skutečně je. Putovat po cestě k Bohu je velká zodpovědnost. Na takové pouti nejde sklouzávat zpátky, ani se zastavit v půli cesty, tady neexistují postranní uličky ani váhavost v tempu. Cesta vede stále dál a vzhůru, až na vrchol hory.

I když máte velkou zodpovědnost, můžete mi věřit, že máte mnohem větší štěstí než mnozí ostatní. Dbejte, aby váš jazyk nezapíral to, co vaše srdce vychutnávalo; nepřinášejte falešná svědectví o zkušenostech, které jste sami prožili. Když se společnost, do které se dostanete, obšírně zabývá posměšky, nekritizujte kousavě ani nehovořte cynicky o tom, co jste dříve uctívali a zbožňovali. Říká se, že oddaný všude najde Pána lehce, ale Pán tak lehce oddaného nenajde. Ano, je těžké nalézt oddaného (*bhakta*) s onou neotřesitelnou vírou a s oním postojem úplné odevzdanosti. Takový postoj získáte jen pamatováním na Pánovo jméno (*námasmarana*), vytrvalým, upřímným a neustálým, tak neustálým, jako je dýchání, abyste cítili, že pamatování na jméno Pána je pro život stejně důležité. To je tichá recitace jména Pána (*džapa*), pokání (*tapas*) a meditace (*dhjána*) pro každého. Takové opakování Pánova jména vám nedá jen kapku nektaru nesmrtnosti (*amrta*) na jazyk, ale celé vás do něj ponoří.

Duchovní disciplínou (*sádhana*) je třeba se zabývat od útlého věku

Zdalipak víte, jak mi je, když zjišťuji, že jste ještě nezačali s touto duchovní disciplínou

(*sádhana*), navzdory mému příchodu, učení (*bódha*) i duchovním instrukcím (*upadéšam*)? Prostě mne chválíte a zahrnujete poklonami, že prý jsem klenotnicí milosti, oceánem blaženosti atd. Vyberte si jméno a setrvejte v jeho sladkosti, nasajte je a převalujte na jazyku, vychutnejte jeho aroma, rozjímejte nad jeho velkolepostí, učíte jej součástí sama sebe a dejte zesílit své duchovní radosti. To mne potěší.

Nečekejte s duchovní disciplínou (*sádhana*) až do středního věku. Znam rodiče, kteří odvedou své děti, přijdou-li ke mně ještě mladí, že prý se mají věnovat duchovní praxi až ve stáří. Tito rodiče si neuvědomují, jak velkou ztrátu působí. Jejich děti měly to štěstí a příležitost dozvědět se o správné cestě k míru (*šánti*) a spokojenosti (*santóša*), ale rodiče se zlobí, že jejich potomci nenacházejí potěšení ve stejných věcech jako oni. Obávají se, že něco není v pořádku s povahovým uzpůsobením jejich dětí a navádějí je k pití, ke karbanu a k tomu, aby vykořisťovali a nenáviděli, zkrátka, aby je napodobovali – a berou je s sebou na cestu do záhuby. Ale rovná sazenice vyroste v rovný strom, z křivé sazenice nikdy rovný strom nevyroste. Shnilé, přezrálé, červem nahlodané ovoce není způsobitelné, aby bylo nabídnuto Pánovi. Léta hříchu mohou někomu pokřivit charakter tak, že náprava už nebude možná. Proto je třeba se zabývat duchovní disciplínou od útlého mládí.

Pochybování je složka démonické povahy

Víra roste jen tam, kde se pěstuje a kde se jí věnuje pozornost. Staří lidé bývají pronásledováni démonem pochybovačnosti. Já vím, že i zde je leckdo postižen pochybováním. Myslím si, že jsem schoval nádobu s nektarem nesmrtnosti na určitém místě v písku, které jsem si předem vyhlédl a o kterém vím pouze já. Proto jsem požádal právě některé z těchto lidí, aby rozhodli, kde máme na těchto písčínách sedět.

Kastúri dnes ráno navrhoval, abychom navršili plošinu z písku, na které bych seděl, aby ty tisíce lidí, kteří přišli shlédnout mou materializaci nektaru (*amrtódbhava*) z tohoto plochého

řečiště, lépe viděli. Nesouhlasil jsem proto, že jsem věděl, že tito pochybovači by okamžitě naznačovali, že nektar byl již předem ukryt pod pískem, který jsme úmyslně k tomuto účelu nakupili! Tato pochybovačnost je vpravdě součástí démonické povahy (*rákšasa*), protože se nahlodává do útroh oddanosti (*bhakti*); přistřihuje radosti křídla, tlumí nadšení, poskvřňuje naději. Takoví lidé cíle nedosáhnou ani po tisících zrození.

Když vás přepadají pochyby, uvítejte je jako příležitost věc poznat a zakusit, a pochyby odstranit. Ale pak pravdu, o níž jste se předtím přesvědčili, nezapírejte a nedopřávejte znovu sluchu hlasům nenávisti a pošetilosti. Nevěřte slovům mužů, jimž byste nesvěřili ani svou

peněženku. Ve skutečnosti právě slova takových lidí dnes leckoho přivádějí na scesti. To je opravdu žalostný stav, nemyslíte?

Přijďte ke mně, dychtiví učit se a pokročit dál, dychtiví spatřit sebe ve mně, a já vás zcela jistě uvítám a ukáži vám cestu. Budete vskutku požehnáni. Všechna Písma, všechny texty, Gíta, jež je mlékem upanišadových krav, jsou určeny k tomu, aby ve vás probudily tuto žízeň.

Neváhejte a neměňte jméno a formu

Vaše žízeň se musí podobat žízni popínavé liány po kmenech stromů, touze magnetu po železe, včely po květině, žízni vod po vodopádu, řeky po moři. Bolest z odloučení musí šířit srdce; celá bytost musí toužit po sjednocení.

Neváhejte, neměňte jména, nezkoušejte řadu všelijakých jmen (*náma*) a forem (*rúpa*). To vede jen k promarnění času a energie. Nepřerušené rozjímání o Pánovi vám poskytne nepřerušenou chuť nektaru (*amṛta*).

Nebudete-li pokračovat na této cestě, dvojnásobně se provinujete, jelikož jste se se mnou setkali. Pochybnosti obvykle vyvolává tvar, protože máte-li jen jméno, můžete kolem něj libovolně vytvářet své představy tak, aby obraz doplňovaly. Nedejte se ovlivnit takovými pochybnostmi, když teď máte tvar před sebou. Využijte okamžiku, využijte života.

(Jelikož Bába zjistil, že obrovský zástup by skutečně neviděl materializaci, kdyby při tom seděl na písčínách, napřed materializoval nádobu ve formě lastury (*śankha*) a prohlásil, že je to „nádobu, z níž bude nektar nyní vyvěrat“. Pak se postavil doprostřed zástupu a „vyléval“ z prázdné lastury do stříbrné mísy perlivý proud sladce vonícího nektaru (*amṛta*), který pak rozdělával mezi všechny přítomné!)

Šrí Satja Sáí Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 3

Studentovi více prospěje hledat vlastní chyby s úmyslem je odstranit, než usilovat o vynikající vlastnosti, nad nimiž by mohl jásat. Kdokoli se tím bude řídit, může velmi rychle pokročit; nebude zdržován strachem a úzkostí, ale půjde dál s vírou v Pána, na něhož vložil všechna svá břemena. Takto dosáhne stavu klidu mysli, znaku skutečného aspiranta. K tomuto stavu dospěl Ardžuna a Kršna mu (a skrze něho celému lidstvu) předal učení udělující nesmrtelnost.

Pro koho byla vykládána Gíta? Na chvíli se nad tím zamyslete. Mléko se z kravského vemene nedoří pro krávy, neboť ty vlastní mléko nepijí. Ardžunovi, teleti, se dostalo mléka do sytosti. Kršna je víc než spokojen, nic nepotřebuje a mléko už vůbec ne! Pro koho Kršna z upanišad nadojil Gítu? Kršna říká, že pro *sudhí džana*, osoby obdařené *sudhí*, inteligencí, ovládanou ctností a zkrocenou dobrem.

A co říci o místě, kde bylo učení předáváno? Mezi dvěma nepřátelskými armádami. V tom tkví velký význam Gíty. Na jedné straně stály síly *dharmy*, na druhé síly *adharmy*. Na jedné straně dobro, na druhé zlo. Jedinec, přitahován oběma stranami, je neschopen se rozhodnout, kterým směrem se má vydat, a roní slzy zoufalství. Pán vykládá Gítu všem, kteří se ocitají v podobném postavení, a uděluje jim světlo a odvalu. Nedomnívejte se, že Ardžunovo utrpení byla pouze *jeho* záležitost, jen *jeho* problém a nic víc. Je to všeobecný lidský problém.

Ardžuna od Kršny neřádal *préjas*, atraktivní světskou moc a slávu, postavení a bohatství, ale *šréjas*, trvalé blaho plné radosti. Řekl: „*Préjas* lze získat lidským úsilím, je dosažitelné lidskou činností nebo *karmou*. Proč bych si měl od tebe vyprošovat, čeho mohu dosáhnout vlastním přičiněním? Tak pošetilý nejsem. Uděl mi *šréjas*, kterého nemohu dosáhnout vlastními silami. *Šréjas* není ovocem mé *karmy*, ale tvé milosti!“ Tím se Ardžuna povznesl do vysokého stavu *šaranágati*, úplného sebeodevzdání, stavu nazývaného *prapatti*.

O *šaranágati* toho lze říci mnoho. Ve svém životě člověk odevzdává svou důstojnost a své postavení druhým lidem v zájmu dosažení nejrůznějších účelů, jako jsou bohatství, věhlas, vlastnictví, pompa, moc, atd. Ale jen vzácně se mu dostává příležitosti odevzdat se Pánovi jen kvůli samotnému Pánu! Co by ho k tomu mělo pudit, dokud touží po nadstavbě (*ádhéja*), a ne po základně (*ádhára*)? On touží po předmětu, ale netouží po základně, na níž spočívá. Jak dlouho může uspokojovat předmět postrádající základnu? Člověk chce dar, ne dárce! Chce stvořené, ne Tvůrce, věci z jeho ruky, a ne ruku! Žene se po něčem, co neexistuje. Cožpak může existovat předmět, aniž by nejprve existovala příčina? Ne; pokud něco takového existuje, pak to jedině může být ničím nezapříčiněný Bůh. Proto je naprostou nevědomostí vzdát se své individuality pro pomíjivé produkty činnosti, pro „zapříčiněné“ spíše než pro příčinu. Raději se odevzdejte Sarvéšvarovi, základu, příčině a zdroji všeho. To je pravé *šaranágati*.

Jsou tři typy *šaranágati*: *Tavaiváham* (já jsem tvůj), *mamaiva tvam* (ty jsi můj) a *tvam éváham* (ty jsi já). První tvrdí: já náležím tobě, druhý: ty jsi můj a třetí prohlašuje: ty a já jsme jedno. Každý z nich je dalším stupněm vzestupné řady a ten poslední je nejvyšší stupeň ze všech.

V prvním stadiu *tav-éva-aham* Pán je zcela svobodný a oddaný je plně připoután. Je to jako kočka s kotětem. Kočka kotě přemísťuje, kam chce; kotě jen mňouká a přijímá vše, co se s ním děje. To je postoj velmi něžný a každému na dosah. Na druhém stupni, *mama-éva-tvam*, oddaný připoutává Pána, který je do určité míry „nesvobodný“!

Dobrym příkladem tohoto postoje je Súdás. „Kršno, ty mi můžeš uniknout, můžeš se vyprostit z objetí mých paží, ale nemůžeš uniknout z mého srdce, kam jsem tě připoutal!“ Tak ho vzýval Súdás a Pán se jen usmál a souhlasil, neboť aniž by ztrácel na sebeúctě, potvrzuje: „Jsem poután svými oddanými.“ Oddaný může Pána spoutat svou láskou (*préma*), svou oddaností (*bhakti*), která přemůže a překoná jeho egoismus. Člověka naplněného tímto druhem *bhakti* Pán sám požehná vším, čeho mu je třeba. Pánova milost se mu postará o všechny potřeby. Na tomto místě si připomeňte slib daný Pánem v Gítě: „*Jógakšémam vahámjaham* – nesu břímě starosti o jeho blaho.“

A nyní o třetím stupni: *tvam éváham iti tridhá*. To je *avibhakta bhakti*, neodlučitelná oddanost. Oddaný věnuje Pánovi všechno včetně sebe, neboť má pocit, že si nic nemůže ponechat; tím je odevzdání dokonalé.

Pocit *tvam éváham* se rovná *advaitskému* (neduálnímu) *šaranágati*, založenému na poznání, že toto všechno (*idam*) není nic jiného a nic menšího než Vásudéva. Dokud ještě trvá ztotožňování se s tělem (*déha*), je *bhakta* služebník a Pán mistr. Pokud jedinec cítí oddělenost od jiných jedinců, je *bhakta* částí a Pán celkem. Když pak pokročí do stavu přesahujícího omezení těla a pojmů „já“ a „mé“, už není více rozdílu; *bhakta* a Bhagaván jsou jedno a totéž. Třetího stupně dosáhl prostřednictvím *bhakti* v Rámájaně Hanumán.

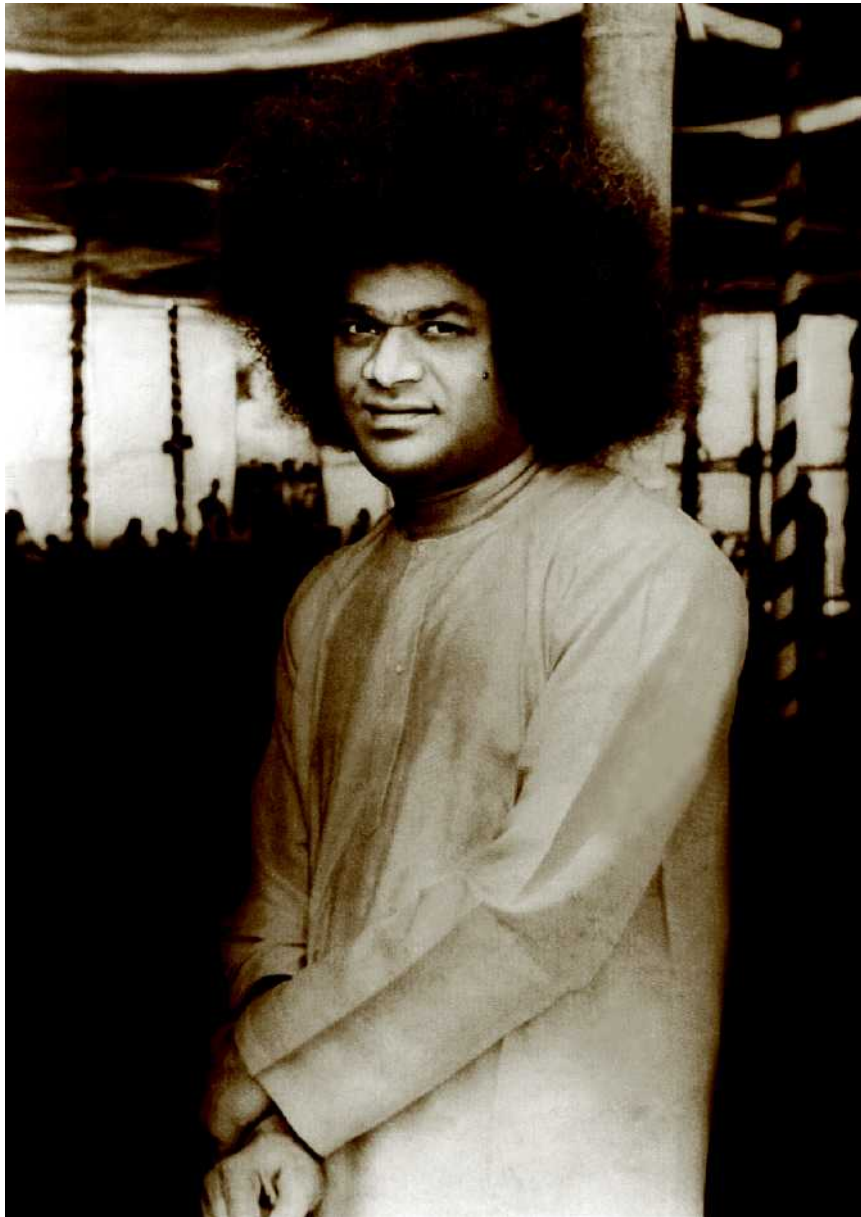
O stejném námětu pojednává sedmá sloka druhé kapitoly Gíty. Je tam použito slovo *prapanna* (ten, kdo se odevzdal Bohu), značící, že Ardžuna měl kvalifikaci neboli disciplínu oddanosti (*bhakti*). Navíc po provedení analýzy své chyby uznal. To znamená, že se probudil z otupělosti (*tamas*). Kršna to ocenil v momentě, kdy k tomu došlo. Privil: „Nazýváš se Gudákéša, neboť jsi *džita-nidrá*. *Nidrá* neboli spánek je charakteristický rys vlastnosti *tamas*; jak jen tě může nyní přemáhat? Vždyť *tamas* je jen přechodná fáze, nikdy tě nemůže natrvalo spoutat.“

Jestliže Ardžuna vlastním úsilím ovládl své smysly a zasloužil si jméno Gudákéša, pak Kršna je Hršíkéša, božstvo ovládající všechny smysly! Na poli Kurukšetry se nacházejí oba ve stejném voze, jeden jako učeďník a druhý jako učeďitel!

Co přesně je příčinou veškerého utrpení? Utrpení je způsobeno připoutaností k tělu a tím, co jí přímo předchází, náklonností a nenávisť. Obě tyto předzvěsti utrpení jsou produkty intelektu, který považuje některé věci a podmínky za prospěšné, a jiné nikoli. Takový názor na prospěšnost či škodlivost je ale klam. Přesto se připoutáváte k věcem, které považujete za prospěšné, a ty druhé začínáte nenávidět. Ale z nejvyššího hlediska neexistuje ani jedno, ani druhé; takové rozlišování je prostě nesmyslné. „Dvoje“ vůbec neexistuje, jak by tedy mohlo být něco dobré a něco zlé? Vidět dvoje, kde je jen jedno, je *májá* neboli nevědomost. Taková nevědomost to byla, která Ardžunu uvrhla do žalu... viděl mnohé tam, kde je pouze Jeden.

Neznalost totožnosti s *tattvam* (slovo *tattva*, použité k označení principu, obsahuje celou tuto velikou nauku) je příčinou nevědomosti. Dokud člověk nepozná tuto pravdu, musí se zmítat v oceánu žalu. Když ji pozná a žije s tímto vědomím, může být od zármutku osvobozen. Mnoho šamanů či mastičkářů doporučuje, užívá, propaguje a papouškuje nejrůznější předpisy. Žádný z nich však nesahá ke kořenům potíží; jsou to mastičky pro oči, které mají léčit bolení břicha. Mezi

nemocí a lékem není žádná spojitost! Bolest je třeba rozeznat, diagnostikovat a nalézt pro ni účinný lék. Jen tehdy může dojít k vyléčení. Jediný odborník v medicíně, který to dokáže, je Nárájana. On správně diagnostikoval Ardžunovu nemoc a určil léčbu.

Rány, které nelze vyléčit vnější aplikací hojivých mastí, je třeba léčit vnitřně. Proto Kršna Ardžunu popíchoval otázkami: „Proč pláčeš jako zbabělec? Je to proto, že Bhíšma, Dróna a ti ostatní mají být zabiti? Ne, pláčeš, protože cítíš, že jsou ‚tvými lidmi‘. Co tě nutí plakat, je tvůj egoismus. Lidé nepláčou pro mrtvé, ale proto, že to byli ‚jejich‘ zesnulí. Cožpak jsi do dnešního dne nezabil mnoho mužů, kteří nebyli ‚tvoji‘? Za ně jsi nikdy slzu neuronil. Dnes je roníš, protože podléháš klamu, že ti, které máš před sebou, jsou nějakým zvláštním způsobem ‚tvoji‘. Ve spánku nemáš žádný pocit ‚já‘ a ‚mé‘, takže si nejsi vědom, co se děje s tvým tělem nebo s těly ‚tvých lidí‘, ani s tvým majetkem, s věcmi, na něž pečlivě pamatuješ, když bdíš. ‚Moje‘ je přivlastňovací forma zájmena ‚já‘, a proto mu jde v patách. Základní nevědomost, můj milý blázínku, je ztotožňovat se s něčím, čím nejsi, totiž s tělem. Tělo (*déha*) je *anátman*, ale ty věříš, že je *átman*. Jaký to kus převráceného poznání! Abych tuto nevědomost (*adžňána*) vyléčil, musím podat lék ve formě samotného poznání (*džňána*).“

Kršna mu takto hned zpočátku začal dávat nejúčinnější lék – *džňánu*. O tom Gíta podrobně pojednává počínajíc jedenáctou slokou druhé kapitoly. To je klíčová strofa pro všechny studenty Gíty. Kršna v ní jednoznačně odsuzuje dvě námitky, které dlouho Ardžunu znepokojovaly. Říká mu, že zánik těla neznamena zánik *átmana* a že není třeba oplakávat ty, pro které truchlí. „*Pradžňá vádám sča bhášasé* – hovoříš jako mudrc. Říkáš, že toto je *dharm*a a ono *adharm*a, jako bys věděl, jak je rozlišit,“ pravil Kršna.

Zde je třeba povšimnout si dvou věcí: Ardžuna trpí dvěma druhy klamu: 1. obvyklým a 2. neobyčejným. Plést si tělo s vlastním Já a trápit se pro tělo, jako by se to vlastního Já týkalo, je obvyklý klam. Odložit svou *dharmu* (v tomto případě dharmu *kšatriji*) jako *adharmu*, je neobyčejný klam. Kršna první rozbil a druhý odstranil. O prvním pojednávají verše 12 až 30 druhé kapitoly. K druhému musí Kršna přistupovat jako ke zvláštnímu problému a v osmi slokách Ardžunovi vysvětlit pojem *svadharmy* neboli vlastní *dharmy*. Říká se jim souhrnně *dharmastaka*. *Svadharm*a nepoutá a nevede k dalším zrozením, může vést naopak k osvobození, ale musí být konána jako *karmajóga*, bez připoutanosti k ovoci činnosti. Ke konci druhé kapitoly je popis úspěšného aspiranta zakotveného v očištěném intelektu (*sthitapradžña*).

„Ardžuno,“ pokračoval Kršna ve své rozmluvě, „na chvíli se zamysli nad tím, kdo jsi a co právě hodláš učinit. Prohlašuješ o sobě, že všechno víš, a pláčeš tu jako bezmocná žena. Tvá slova o tobě vypovídají, že jsi *pandit*, ale tvé činy odhalují prostáčka. Když tě tak člověk poslouchá, má za to, že jsi *džňánin*, ale když tě pozoruje, zjistí, že jsi *adžňánin*! Tvůj stav je, mírně řečeno, nechutný. Mám-li se na tebe dívat jako na moudrého, není tento pohled slučitelný s tvými slzami; neboť moudří netruchlí nad životem ani smrtí. Jestliže truchlí, nejsou moudří. *Pandité* mají schopnost zjistit, co je od základu pravdivé. Jen ti, kteří znají záhady hmotného a taje duchovního, lze nazývat *pandity*. Jak by tedy mohli naříkat nad vtělenými nebo těmi, kteří jsou zbaveni těla? Neztrácejí vnitřní klid za žádných okolností, ani v nepohodě nebo neštěstí.

Zcela nevědomí, stejně jako plně moudří, netruchlí ani nad živými, ani nad mrtvými. Pláčeš, protože těla Bhíšmy a Dróny padnou, nebo protože zanikne jejich *átman*? Říkáš, že pro jejich těla? No, a k čemu jsou slzy? Kdyby něco zmožly, určitě by lidi těla svých zemřelých uchovávali a oživilo je svým pláčem. Ne, to není možné. I když tělo ponoříte do nádoby s nektarem nesmrtelnosti (*amrta*), nemůžete mu vrátit život. Proč tedy lkát nad tím, co je nezbytné, nevyhnutelné?

Snad řekneš, že pláčeš pro *átmana*, pro duchovní jádro. To poukazuje na ještě větší bláhovost. Smrt se k *átmanu* nemůže nikdy ani přiblížit. *Átman* je věčný, čistý, bez potřeby zdůvodnění. Tím bys dokazoval, že nemáš ani nejmenší znalost *átmana* (*átmadžňána*).

Svadharma kšatriji je bojovat. Plň svou povinnost bez ohledu na další zřetele. Ptáš se, jak můžeš zavinit Bhíšmovu smrt v boji? Ale oni všichni přišli proto, aby byli zabiti a aby zabíjeli; ty je nezabíjíš v jejich domovech. Zabít je v jejich domovech je samozřejmě *adharmá*, ale jak může zabíjení na bitevním poli být proti *dharmě*? Je mi líto, že nemáš ani tolik rozlišovací schopnosti (*vivéka*).

To už stačí. Vstaň a připrav se na střetnutí. Proč klesat k zemi pod vahou všeho tohoto na nic dobrého ega? Příčinou všeho je Pán, ne ty. Existuje vyšší moc, která vším hýbe. Pochop to a skloň před tím svou vůli.

Bhíšma, Dróna a ostatní přišli bojovat jako praví vojáci a *kšatrijové*. Oni neroní slzy jako ty. Uvědom si to. Oni nebudou nikdy truchlit nebo couvat. Uvědom si, Ardžuno, že nastal čas tvé zkoušky! A ještě něco ti řeknu: Nikdy nebyl čas, kdy jsem nebyl Já. Proč? Protože ani nikdy nebyl čas, kdys nebyl ty a tito králové a princové. *Tat* je *paramátman*, *tvam* je *džívátman*; oba byli totožní, jsou totožní a navždy budou jedno a totéž. Dříve než byl hrnec, byla hlína; v samotném hrnci je hlína a až hrnec nebude, hlína bude."

To všechno působilo na Ardžunu jako šok, díky němuž se probudil a probral. Řekl: „ Snad jsi Bůh a snad jsi nezničitelný, já však nepláču pro tebe, ale pro nás – pro ty, kteří včera přišli, dnes tu jsou a zítra budou pryč. Co se pak s námi stane? Prosím, pouč mě."

Zde je třeba pečlivě zaznamenat jednu věc: *Tat*, které je nejvyšší Božství, je věčné (*nitjam*); to je každý ochoten přijmout. Ale *tvam*, jedinec, je také nejvyšší Božství! (*asi* – ty jsi). Také on je věčný, i když tomu nelze tak snadno a rychle porozumět. Proto to Kršna rozvádí a praví: „Ardžuno, i ty jsi věčný stejně jako Absolutno. Nehledě na omezení je i jedinec univerzální. Dříve než byl šperk, bylo jen zlato. Během existence šperku je zlato a po zániku jeho jména a tvaru zůstává zlato. Stejným způsobem přetrvává *átman*, ať v těle, nebo bez těla.

Přestože *átman* je spojený s tělem, není ovlivněn *gunami* a *dharmami*; to znamená, že nemá žádné kvality ani charakteristické rysy. Když vyrůstáš z dítěte v chlapce, z chlapce v jinocha, z jinocha v muže středního věku a konečně ve starce, nejsi ovlivněn změnami, jimiž prochází tvé tělo. Navzdory tomu všemu přetrváváš. Stejně tak přetrvává *átman*, když zanikne tělo. Proto se žádný hrdina nebude trápít nad změnou, nazývanou smrt." Tato slova pronesl Kršna tak důrazně, že se válečný vůz zakymácel!

Sái inspiruje

Máte strach, že realizovat Boha je velmi těžké, ne-li nemožné.

Je to velmi jednoduché a právě ta jednoduchost vás vede k pocitu, že v tom musí být nějaká skrytá past. Nevážíte si jednoduchých věcí a návyků. Například není nic tak jednoduchého jako mluvit pravdu. Kolik lidí se jí ale drží? Pokud se pustíte na půdu nepravdy, musíte si stále vymýšlet nové příběhy a pamatovat si všechny verze a všechny osoby, kterým jste kterou verzi řekli. Každý student má na ruce hodinky. Každý den se na hodinky podíváte nejméně stokrát. Naučte se od hodinek jednu velkou lekci. Když se díváte na hodinky, pamatujte si pět písmen slova WATCH (hodinky). Každé z nich vám dá důležitou lekci do života. W nabádá, abyste sledovali svá slova.

A varuje, abyste si dávali pozor na své aktivity (činy). T označuje sledování myšlenek.

C potom vybízí ke sledování charakteru a H ke sledování srdce.

Když se díváte kolik je hodin, vzpomeňte si na tuto lekci a vezměte si ji k srdci.

Promluva z 13. 5. 1970

Práce je úkolem každého jedince.

Odříkání a práce nejsou v rozporu, navzájem se doplňují. Vzdáním se práce budete upadat, protože vám bude chybět vývoj, odvozený od aktivity a získaný trénink. Skutečný *sanjásin* (mnich) je ten, kdo nepodléhá pocitu touhy po jedné věci a pocitu nenávisti vůči věci druhé. Slovo *sanjása* (odříkání) ve spojení s prací znamená, že vykonáváte svou roli bez ohledu na úspěch či neúspěch, zisk nebo ztrátu, čest nebo hanbu...a vykonáváte každou činnost jako oběť Bohu. Bez práce se ztratíte v temnotě nevědomosti a budete přemoženi netečností a otupělostí! Proto se raději místo práce vzdejte ovoce svých činů. To přináší větší radost a to je nejlepší cesta!

Promluva z knihy Prašánti Váhini

Vykonávejte jakoukoli práci a dělejte ji tak, aby ve způsobu, jakým ji vykonáváte, nebyla žádná nepravda, nespravedlnost ani zlý motiv.

Dejte si pozor na to, že práce, kterou děláte, vám nejen vydělává na živobytí, ale také přináší užitek národu a komunitě, ve které žijete. Všichni musí dodržovat tuto čistotu ve svých životech. Pokud takto vykonáváte správné jednání, nebudete vázáni následky svých činů (*karma*). Jste tím, čím jste, v závislosti na svých *karmách*. Skrze své současné činy si můžete zajistit osvobození z dalších zrození. Skrze lásku rozvíjejte víru a opravdovost. Skrze víru a opravdovost získáte moudrost a z moudrosti rozvinete duchovní praxi (*sádhana*), skrze kterou dosáhnete svého cíle. Pro posílení duchovní praxe jsou velmi důležité všechny přísady-moudrost, opravdovost, víra a láska.

Láska je nejmocnější způsob k získání kontroly nad smysly.

Promluva z „Drazí studenti“, kniha 2, kap. 3

Pěstujte velikost srdce. Srdce není fyzický orgán.

Své jméno *hridaja* (v mnoha indických jazycích) odvozuje z toho, že je sídlem *daja* (soucit).

Rozvíjejte soucit se všemi. Jděte od omezených pocitů „já“ a „moje“ k „my“ a „naše“.

Není jednoduché pochopit nekonečného Boha, který je bez formy a bez vlastností. Pravdu o Bohu musí objevit a zažít každý sám. Bůh je všudypřítomný. Na základě tohoto přesvědčení musíte vést život v pravdě a zbožnosti.

Promluva z 22. června 1987

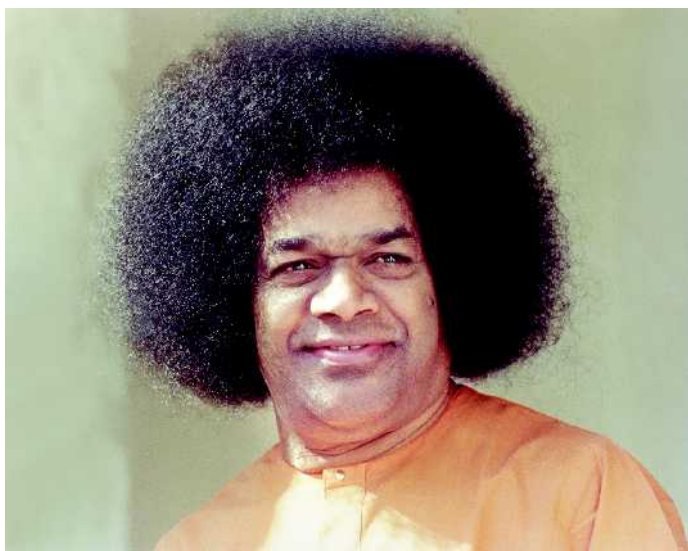

Rady hledačům

Promluva Šrí Satja Sái Báby v Brindávanu, na Velký pátek 28. březen 1975

Vtělení lásky!

Řekne-li někdo, že mu byla dána Sái Bábova moc, všichni k němu utíkáte. Ale Sái Bábovy síly jsou takové, že nejsou nikdy předány jinému. Nikdo nemá schopnost Sái Bábovi jeho síly brát ani je předávat druhému. Sái Bábova moc není dáována tímto způsobem a vy byste se podobnými výroky neměli dát oklamat. Každý má svou moc uvnitř sebe a tuto moc není možné předat druhému. Když takto dovolíme něčí slabé mysli, aby nás ovládla a pospícháme z místa na místo, kdy získáme sílu mysli potřebnou k ovládnutí té vlastní? Musíme dokázat sledovat jednu myšlenku, následovat jednu cestu. Není třeba hledat duchovní moc po celém světě a utrácet hromadu peněz. Zůstaňte ve svém domově a rozvíjejte ji v sobě, neboť ta duchovní moc je ve vás! Nemusíte za ní běhat sem a tam. Bůh není vnější; není vně vás, on je ve vás.

Vy nejste člověk, vy sami jste Bůh. Vy nejste jedna osoba, vy jste tři osoby: ta, za kterou se sami považujete – osoba fyzická, ta, za kterou vás považují ostatní – mentální – a ta, kterou doopravdy jste – duchovní – a to je Bůh. Nepodléhejte klamu, že se Bůh nalézá někde, kde ho musíte hledat. Bůh je ve vás, a když jste schopni si toto uvědomit a dokážete rozvinout

duchovní sílu pocházející z vašeho nitra, Boha uvidíte. Chodíte po cestě světského vědomí; až se vydáte na cestu nejvyššího vědomí, dosáhnete realizace a budete schopni uvidět pravdu.

Vzdejte se ustavičného potulování fyzického těla

První, co musíte udělat, je získat důvěru v sebe. Lidé bez sebedůvěry se začínají toulat a bloudit a dávají se na různé cesty. Když své tělo nosíte z místa na místo, maně a bez cíle, i vaše mysl se pohybuje z jednoho místa na druhé. Především musíte zklidnit fyzické tělo. Pokud se tělo stále pohybuje, pohybuje se zároveň i mysl. Vezměte nádobu naplněnou vodou – pokud se bude pohybovat nádoba, bude i voda v pohybu. V tomto smyslu bychom neměli bezúčelně hýbat tělem a údy. To je velmi podstatnou součástí naší meditační praxe. Měli bychom sedět tiše a držet tělo v klidu.

Proč říkáme lidem, aby při meditaci seděli rovně a klidně? Protože je-li tělo narovnané a klidné, je srovnaná a klidná i mysl uvnitř. Jestliže nedokážete ovládnout tělo, jak byste mohli ovládnout mysl? Prvním úkolem je ovládnout tělo udržením všech údů a orgánů v klidu. Základem bloudění vaší mysli je nepřetržitě bloudění vašeho těla. Proto se v první řadě musíte vzdát toho ustavičného pohybování fyzickým tělem.

Rozdíl mezi koncentrací a meditací

Mnoho lidí se domnívá, že koncentrace je totéž co meditace, ale mezi nimi neexistuje žádná podobná spojitost. Koncentrace je něco, co se nachází pod vašimi smysly a k meditaci dochází nad smysly. Mnozí však mají dojem, že koncentrace se rovná meditaci a ubírají se nesprávnou cestou. Koncentrace je něco, co nevědomky používáme v rutinně každodenního

života. Podívejte se na toto: právě čtu noviny, mé oči sledují písmenka, má ruka drží noviny, moje inteligence přemýšlí. I mysl přemýšlí. Když oči konají svou práci, ruka dělá svou práci; když pracuje inteligence, pracuje i mysl a já poznávám obsah novin. To znamená, chci-li se dostat k obsahu novin, všechny shora jmenované smysly jsou soustředěné, jsou koordinované a pracují na čtení.

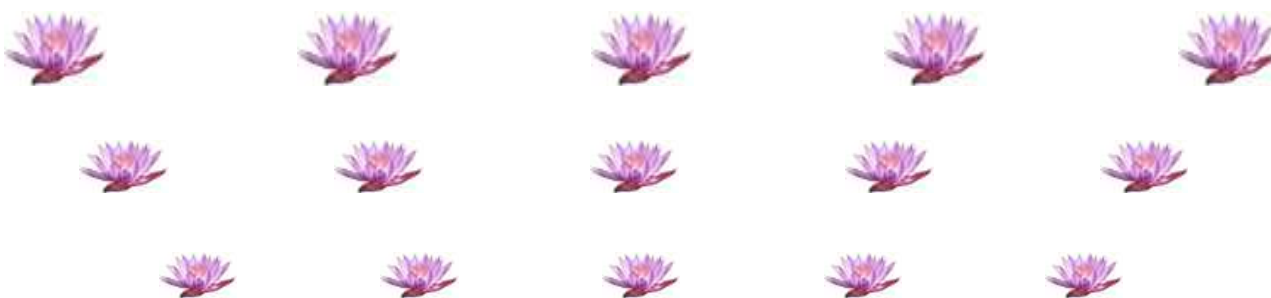
A nejen to, pokud by člověk nebyl soustředěný, nemohl by ani řídit auto. Všechny obvyklé rutinní úkony jako je chůze, mluvení, psaní, jedení – všechny tyto činnosti jsou pouze výsledkem koncentrace. Jestliže takové soustředění je běžnou součástí denního života, proč bychom se měli cvičit v koncentraci? To, v čem se musíme cvičit, je něco, co sahá za hranice našich normálních smyslů. Musíme se pozvednout ze stavu nižšího, než jsou naše normální smysly (ze stavu koncentrace neboli soustředění), na úroveň našich smyslů (to je na prostřední pozici, nazvanou kontemplace neboli rozjímání) a odtud musíme stoupat nad smysly a tomu se říká meditace.

Mezi koncentrací a meditací je hraniční prostor, který pokrývá obojí, a to je oblast kontemplace. Spočinout v této oblasti kontemplace znamená osvobodit se od světských pout. Když přetrhnete světská pouta – všechna pouta denní rutiny na světě – vstoupíte do oblasti kontemplace. Potom, co jste přerušili veškerá pouta, prolomíte oblast kontemplace a vstoupíte do meditace.

Napřed vypěstujte důvěru v sebe

Tyto stupně lze také popsat jako začínající sebedůvěrou, pak postupující k sebeuspokojení, dále k sebeobětování a posledním stupněm je seberealizace. Poslední stadium seberealizace spočívá na základně, kterou tvoří sebedůvěra. Proto si musíte jako první krok vypěstovat důvěru ve vlastní Já. Nebudete-li mít a rozvíjet důvěru ve vlastní Já a budete-li stále hovořit o tom, že ten má takové síly a onen má onakou moc, a budete-li po celou tu dobu cestovat a spoléhat se na moc někoho druhého, kdy vy získáte vlastní moc a víru ve vlastní Já? Mír a blaženost jsou uvnitř vás, nejsou ničím vnějším. Třeba máte v úmyslu odejít za mírem do Himálaje. Ano, vaše tělo může odejít za mírem do Himálaje, ale může se stát, že vaše mysl zůstane ve městě. Jak se vám může dostat míru? Své tělo jste přivezli do Indie, ale jestliže si ponecháváte stejné návyky, na které jste zvyklí v Americe, jaký mělo smysl přivést tělo do Indie? Tělo není nejdůležitější věcí. Do vaší mysli by měla vstoupit přeměna, v mysli by měla nastat změna.

Mnozí lidé sbírají stohy informací, přijímají množství informací, ale nepoužívají je k transformaci vlastního Já. Informace jsou bezcenné, důležitá je vnitřní transformace. Můžete do nekonečna vyjmenovávat názvy různých potravin. Pomůže vám to zahnat hlad? Sníte-li ve skutečnosti jen jednu z těch potravin, hlad zaženete. Proto dokážete-li v praxi uskutečnit jedinou z věcí, o kterých jste hovořili, místo abyste povídali a řečnili o tolika věcech (to všechno jsou jen knižní vědomosti), bude to pro vás užitečné.

Šrí Satja Sáí Bába

DHARMA VÁHINÍ - Stezka mravnosti a odvahy

Kapitola 9

Urození i neurození, bohatí i chudí, muži i ženy – všichni jsou postiženi nemocemi a všichni mají právo na léky, které je vyléčí. Podobně jsou všichni postiženi narozením a umíráním a mají právo na lék zvaný *brahmavidjá*. Tento lék každého účinně vyléčí, je dědictvím všech. Zdraví, jinými slovy klid a vyrovnanost člověka, se zlepšuje podle toho, jakého stadia a stupně pokroku v duchovní disciplíně dosáhl a do jaké míry dokázal vstřebat lék. Ale zde se musíme zmínit ještě o jedné věci: zároveň s užíváním léku je také třeba přísně dodržovat pravidla způsobu života.

Účinek léku uvědomění si *brahma* je třeba doplnit a zesílit příslušnou *dharmou*, jakož i pěstováním oddanosti (*bhakti*), duchovním poznáním (*džňána*) a odpoutáním (*vairágja*). Jako jsou důležitou součástí léčby chorob předepsané diety a jiná omezení, stejně tak nemůže stačit jen pouhé zasvěcení do procesu poznávání *brahma* (*brahmadžňána*). Bez vyrovnanosti (*sama*), sebekázně (*dama*) a ostatních duchovních ctností nemůže nikdo dosáhnout cíle, ať jde o císaře nebo nevolníka, o osobu vznešeného nebo nízkého původu.

Přestože každý má právo na dědictví *brahmavidjá*, je toto poznání dáno jen jedincům vyzbrojeným patřičnou kvalifikací. Člověk musí být dost silný, aby podstoupil léčbu a strávil a vstřebal medicíny, že je to tak? Chybí-li tato síla, neurčí ani sám Velký Lékař, že pacient má lék užívat. Při pohledu na utrpení nemocných dávají někteří lékaři zadarmo léky pacientům, kteří je zoufale potřebují a jsou příliš chudí na to, aby je mohli zaplatit. Co teprve Pán, největší ze všech lékařů, zdroj a pramen milosti a milosrdenství? Pán uváží možnosti a potřeby a zabezpečí poskytnutí léku.

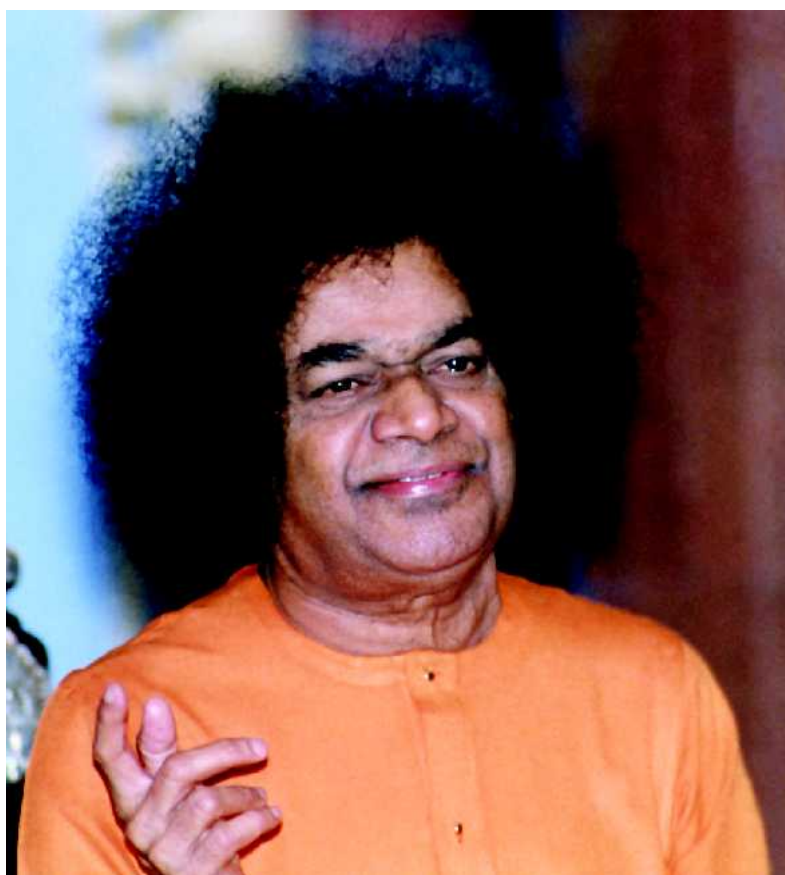
Na tomto místě vyvstává otázka, zda mají ženy nárok ucházet se o *brahmavidju*. Tato otázka již zde byla zodpovězena. Kdyby ženy nebyly hodny tohoto poznání, jak by mohl Višnumúrti vykládat Bhúdéví Gítu? Jak mohl Paraméšvara učit Párvatí Gurugítě? Konstatování jako *Dharováča* (Dhará řekla) a *Parvatjuváča* (Párvatí řekla) dokládají, že se Dhará a Párvatí zúčastňovaly diskusí a kladení otázek pro objasnění některých bodů.

Íšvara vykládal Párvatí *jógašástry* i *mantrašástry*. To bylo jistě správné, když to *šástry* schvalovaly, že? Brihadáranjaka upanišad se zmiňuje o tom, že Jádžňavalkja učil Maitréjí *brahmavidje*. Védy se skládají ze dvou částí: *karmakánda* je pro nevědomé (*adžňání*) a *džňanakánda* pro ty, kteří poznali (*vidžňání*).

Při pohledu na samotné *šástry* zjišťujeme, že i ony se dělí na dvě části: na slova učenců a na slova moudrých, kteří vycházejí z vlastní zkušenosti poznání *átmana* (*átmadžňána*). Slova těch, kteří v důsledku poznání své identity s *brahma* odložili ideu, že sami jsou činitelem, slova těch, kteří vědí a cítí, že týž *átman* je základem mnohosti života, kteří již nerozlišují mezi „mým“ a „tvým“ a usilují o blaho všeho živého i neživého stvoření – jen slova těch, kteří znají *átmana*, jsou pravá a cenná.

Brihadáranjaka upanišad se zmiňuje o ženách vyzařujících moudrost, jako byly Gargí a Maitréjí, a Mahábhárata jmenuje Sulabhu a Jóginí. Ženy by se měly dát inspirovat jejich mravním charakterem a vytrvalostí, a vydat se na tuto cestu. Teprve pak může vyvstat otázka, mohou-li k této výši dospět. Čúdala, Madalasa i jiné ženy dosáhly *brahmadžňány* ze stavu *grhasthášrama*. Duchovním usilováním (*sádhana*) mohou ženy dosáhnout neochvějného *brahma*, které poskytuje štěstí a jemuž se nic nemůže rovnat. Toto je jasně řečeno v *jógavásiště* a také v *puránách*. Pochybnostmi mohou trpět jen ti, kteří *šástry* řádně nestudovali. Mladé dívky, domácí paní i poustevnice svým čistým srdcem a svatým chováním došly cíle. O to by měly usilovat všechny ženy.

„Duchovní vůdce (*áčárja*) je desetkrát ctihodnější než učitel humanitních a exaktních věd. Otec je desetkrát ctihodnější než duchovní učitel a matka je tisíckrát ctihodnější než otec,“ prohlašuje Manu v Manusmrti. Tento zákoník je závazný pro všechny *dharmašástry*, jejichž je podstatou. Hleďte, jak velká čest je prokazována matkám! Patronka bohatství Lakšmí je bohyní. Je zvykem v dopisech ženu oslovit frází: „Té, která se podobá Lakšmí všemi způsoby.“

Ženy si zasluhují všeobecnou úctu. Příchody nejvyššího Božství jako Ráma a Kršna, náboženští učitelé jako Šankara, Rámánudža a Madhva, nositelé moudrosti jako Buddha, Ježíš Kristus a Mohamed – cožpak se všichni nenarodili z ženy? Jejich matky byly vtělením svaté velebnosti a daly světu syny, kteří svět proměnili. Ženy, kráčející v jejich stopách, které vedou čistý, zasvěcený život, mohou uplatňovat své právo na *brahmadžňanu* a nikdo jim ho nemůže upřít.

Ve skutečnosti je *átman* oproštěn od jakéhokoliv rozlišování mezi mužem a ženou. Je *nitja* (věčný), je *šuddha* (nektar nesmrtelnosti), *buddha* (probuzené vědomí) a *svajamdžjótí* (zářící vlastní září); to znamená, že je ryzím vědomím, osvěcujícím sama sebe. Ženy mohou dosáhnout stejného stavu, jako ony svaté ženy, jen když poznají povahu *átmana*.

Ochranná božství: učení (*vidjá*) – Sarasvatí, bohatství – Lakšmí a poznání (*džňána*) – Párvatí, všechny tři jsou ženy. Těžko lze uvěřit, že by ženy neměly mít právo na duchovní disciplíny, které vedou ke splynutí s *brahma* a ke konečnému osvobození z otroctví. Spící lev si není vědom své přirozenosti; podobně člověk spící v okách sítě *máji*, si neuvědomuje, že je *átmanem* plným velebnosti a lesku. Ve své nevědomosti dopodrobna rozvádí své předsudky a na své záliby připichuje značku *šáster*! To nebudou *šástry* nikdy prohlašovat.

Šástra je člověku okem (*nétra*), které vede, osvěcuje a řídí. Řiďte se jejími pokyny – to je jedinou povinností člověka. To je velký úkol, který má lidstvo dnes před sebou. Budou-li lidé *šástrám* plně rozumět, nebudou vznikat žádné pochybnosti a diskuse nebudou nutné.

Není vhodné vybírat si, co se vám hodí, a připisovat to *šástrám*, a také byste se neměli protivit jejich příkazům. I jen mít o nich pochybnosti nebo je slovy zlehčovat je hřích. Svět se dostal do těchto mizerných konců hlavně tím, že opomíjel uskutečňovat *šástry* v praxi. To je ta tragédie, to zavinilo pád morálky.

Ti, kdo aspirují na osvobození (*mókša*), se napřed musí cvičit v dodržování pokynů a zákazů, které předepisují *šástry* k povznesení charakteru a posvěcení pocitů. Bez této osvobozující dávky *brahmadžňány* je pouhá učenost nabytá pracným studiem *šáster* jen dalším vyčerpávajícím břemenem! Takoví učenci se podobají lžici, která nabírá sladké a kořeněné lahůdky, ale žádnou nechutná! Mundakópanišad přirovnává učence, kteří esenci *šáster* nezažili, ale navzdory své nevědomosti vedou druhé, k slepému, který vede slepé. Výsledkem je, že oba, průvodce i vedený, spadnou do jámy!

Pokud jste však poznání získali zkušeností a vlastní praxí, můžete i bez znalosti *šáster* dosáhnout cíle a vést druhé po cestě, kterou dobře znáte. Lhostejní a tupí *šástry* nepotřebují a nepotřebují je ani jedinci, kteří jsou trvale a za všech podmínek pohrouženi v rozjímání o *brahma* a v této sladké blaženosti. Samozřejmě, přísné dodržování pravdy a uskutečňování *dharmy* může s sebou nést velká strádání, ale s blažeností, která vás na konci očekává, před očima musíte všechno klidně snášet a ochotně protrpět. Jen inteligentní jedinci se mohou poznáním pravdy spasit, ostatní zůstanou spoutaní.

Jugy (epochy) se klasifikují podle převažujícího mentálního postoje. O *krtajuze* se říká, že v tomto období si *dharma* vykračovala po čtyřech nohách, bezpečně a šťastně. V *trétajuze* měla *dharma* jen tři nohy, zatímco za *dváparajuze* se musela belhat po dvou! V přítomné *kalijuze* má *dharma* podle této tradice už jen jednu nohu. Čtyři nohy představují pravdu, soucit, odříkání a sebeovládání (*satja*, *dajá*, *tapas* a *dána*). Má-li někdo tyto čtyři vlastnosti, lze o něm říci, že se nalézá v *krtajuze*, bez ohledu na to, jaká *juga* je v kalendáři. Není-li v někom upevněna pravda, má-li však ostatní tři vlastnosti, je v *trétajuze*. Když trvají odříkání a sebeovládání bez pravdy a soucitu, lze o jedincích v této kritické situaci říci, že jsou v *dváparajuze*. Avšak zůstává-li nakonec po ztrátě všeho ostatního jen sebeovládání, stojí *dharma* jakoby jen na jedné noze a jedinec se nalézá v *kalijuze*, i když třeba žije v éře podle časové posloupnosti zvané *krta*. *Jugy* se mění podle změn v *dharmě*, a ne pouhým postupem času.

Zlý Hiranjakašipu i Prahláda čistého srdce žili oba v téže *juze*; tatáž *juga* zažila Dharmadžu, vtělení počestnosti a poddajnosti, i podvodníka všech podvodníků Durjódhanu. Proto je to *dharma*, která pro každého určuje *jugu*; má-li člověk čtyři vlastnosti *dharmy*, může být stále v *krtajuze*. Je to chování lidí, které dělá dějiny, nebo je maří a proměňuje zlatý věk ve věk železný.

Sái inspiruje

Když vykonáváte činy jako oběť Bohu, pro své vlastní dobro, pro dobro ostatních a pro nejvyšší dobro, tak všechny splynou!

Nejdříve se vy a já staneme my. Poté se my a on stáváme jedním. Osobní duše by měla nejdříve dosáhnout jednoty se stvořením a poté s nejvyšším Božstvím. To je pravý význam mantry *Óm Tat Sat* (která spojuje identitu jednotlivce s universálním Božstvím). On a já vždy existují, duchovní praxe je také stále přítomna. Stejně jako není možné slunce oddělit od slunečních paprsků, neměl by žádný hledající za žádných okolností opustit svou duchovní praxi. Pouze tehdy je možné říci, že je jedním s Óm.

Préma váhíní

Dopis po návratu

Milovaný Svámí,

nemohu jinak, než psát Tobě dopisem, abych vyjádřila, nejlépe srdcem, vděčnost za milost, kterou i mně jsi opět dal... Zase se mohla uskutečnit má cesta do Puttaparti – do Prašánti Nilajam – 14. 11. 2014, se Sái přáteli.

Pořád jsem tomu nemohla věřit, že ano, že letíme. Unavená, všelijaká na duši.

Ale Ty o nás všechno víš! Dáš svým dětem, když Tě potřebují. Ty jen dáváš! Naše štěstí je i Tvým štěstím, řekl jsi. Jak poděkovat? V tichu duše své, bez množství slov! A tak jsme, asi 12 účastníků, dorazili 15. 11., v čele s Tvojí Ruth, k Tobě do ášramu, ubytovali se, nasakujíc opět atmosféru Tvé boží přítomnosti. Přítomnosti božského klidu, míru a lásky, prostě Tebe. Jsi všude! Tam nejvíce! Jsem tam doma. Tolik zážitků, vjemů a událostí. Které vybrat?

Jsem tam doma, to už vím, s ostatními, vím. Jsi Svámí, ten nejúžasnější režisér, opravdový přítel.

První zážitek - hned asi třetí den jsem potkala, rovnou před sebou po cestě ášramem, přítelkyni Sonju z Facebooku. Neviděla mě nikdy na fotce, ale já ji viděla, tváře si pamatuji.

Tak já na ni: „Hi, Sonja Seal, friend“. Ona: „?????“ Já: „Maria Beata z Fa!“ Ach já! Padly jsme si do náruče, sestry Sái. Focení, objímání. Já anglicky „no“. Ne, nevadilo nám to, rozuměly jsme si i tak. V rychlosti jsem Sonju podarovala přívěskem na ruku ze sv. Hostýnku. Mávání a polibek na tvář, obejmutí... Vzpomínka na celý život. Stále i tak jsme spolu na Fa, víme o sobě, je nám spolu dobře.

Děkuji, Svámí, děkuji!!! Jen jsi dával, věděl o všem, co si tajně přeji – Sái Má.

Vytoužený prstýnek s modrými kamínky, usmlouvaný u kašmírského prodavače, nosívám při slavnostnějších příležitostech. Druhý, menší, ve tvaru srdíčka s malou bílou perlou, nosívám také. No, s ním to byl zážitek! Mladý kašmírský prodavač Imram mi nabídl u sebe v klenotnictví prstýnek.

Byl mi, žel, malý. Slíbil zvětšení. Po daršanu jsem si měla pro něj přijít.

Večer byl Imram v obchůdku smutný, když mi říkal, že prstýnek nelze zvětšit, protože by praskl.

Tak ano, ano, ano, byznys jsme udělali a prstýnek jsem si nakonec koupila, i když mi byl malý. Imram otevřel šuplík s přívěsky na krk, vybíral a vytáhl jeden, skoro navlas stejný, jen větší, ve tvaru srdce s bílou perlou atd. Věnoval mi jej se slovy: „Eto na pamjat'. Ty moja sister, bez děněg.“ Objal mě přes pultík a věnoval mi letmý polibek na tvář a já jemu. Ano, Svámí, byl jsi tam s námi. Zážitek Sái okamžiku, lidské jednoty a lásky...! Ještě teď jsem dojatá a šťastná z Tvé krásné líly. Když dáváme nezištně, dostane se nám zúročeně. Ty to tak s námi děláš. Věřím, ještě se vrátím a pozdravím Imrama v obchůdku.

Na Tvé narozeniny, celý týden kolem 23. 11., bylo v Kulvant hale večerní hudební vystoupení různých souborů – mladých indických hudebníků nebo divadelní vystoupení studentů. Poslední vystoupení patřilo Daně Gilespie z Anglie. Opravdu krásné. Tolik lásky, energie a oddanosti.

Indové jsou nejlepší hudebníci na světě, mají to v sobě. Hala k prasknutí od oddanosti a lásky k Tobě, Svámí!

Také jsi věděl, že jsem toužila, v skrytu duše, poznat velmi chudou indickou domácnost. I to jsi mi splnil. Byla jsem pozvána starší Indkou, kterou jsem znala z prvního pobytu zde, v roce 2011.

V jejich malém skromném bytě ve vesnici se mi dostalo indického oběda – rýže, placka a natvrdo uvařená vejce. A dostala jsem tyrkysové sárí, které Indka dostala určitě od někoho darem. Má otláčená noha byla ošetřena s takovým soucitem a pozorností nějakou indickou mastí. Děkuji, Svámí, děkuji! Zážitek! Nezapomenu na oči Rádhy v severní jídelně, když se se mnou loučila, vděčná za cosi malého ode mě. Nezapomenu na podanou sklenici vody, když mi při večeři zaskočilo zrnko rýže. Nezapomenu na starého Inda, vycházejícího spolu se mnou hlavní branou ášramu do vesnice....

Oba máme rok 2015. Vánoce i oslavy Nového roku jsou za námi. Tam u Tebe, Svámí, tam čas plyne jinak. Člověk má pocit, že žije ve věčnosti. Aspoň já. Vzpomínám na Puttaparti, vím, že jsi stále se mnou, ve mně. S námi všemi, kteří se Ti otevřou a kterým se dáš poznat. Stále, stále si uvědomuji, jaká je to milost od Tebe, že i já patřím mezi ty, které jsi pozval k sobě do Prašánti, že jsem Tě mohla spatřit a vidět svýma očima a srdcem. Nač si přát něco víc? Není nic víc, než jsi Ty, Lásko Sái.

A tak Ti stále zpívám. Chci Ti zpívat píseň vděčnosti, oddanosti a lásky – činí mě to šťastnou. I za to Ti děkuji, Sái Bábo, otče, matko, příteli nejopravdovější!!!

Óm Šrí Sái Rám, Marie

Básně z našich srdcí

Dopis odevzdání

Drazí, předávám
Vám svou roli.
Já zůstávám mimo hru.

Drazí předávám
Vám svou práci.
Já zůstávám ve Vašich úspěších.

Drazí, předávám
Vám své úspěchy,
Já zůstávám ve Vašich vzpomínkách.

Drazí, předávám
Vám své vzpomínky,
Já zůstávám v Přítomnosti.

Nejdražší, předávám Ti
Příběh, jenž se mě dotýká,
Mnou naplněný.

Nejdražší, předávám Ti,
Svou identitu,
Stávám se Nikým, ve světle volnosti.

Eva B.

„Co je Bůh?“ (mantra, bhadžan)

V každé zemi jsi Ty
V každé tváři jsi Ty

Jsi v zrnku písku i velkém pohoří

Měníš svou podobu
Z nejmenších atomů
Staleté stromy i lesy vytvoříš

Z jezer se vypaříš
Zpátky pak napršíš
Vliješ se všemi řekami do moří

Mé tělo je tvůj chrám
Ve všem Tě poznávám
Jsi vůně, píseň i lotosový květ

Od mouchy po slona
Tvá zář je přítomná
Jak jsem jen mohl tohle dřív nevědět

V sobě Tě poznávám
Má duše je Tvůj chrám
Jsi každé živé bytosti příčinou

Najdu tě v kalužích
I v rose na růžích
Já i Ty jsme jenom duší jedinou

Já jsem Tvé stvoření
Na prach se proměním
Bez Tebe jsem jenom hmota neživá

Dáváš mi hlas i dech
I slunce ve vlasech
Jen s Tebou má duše v těle ožívá

Mysl má rozechvělá
Když ztichne docela
Uctím Tvé jméno rázem i bez poklon

Nade vší žádostí
Ticho se rozhostí
A celým světem zazní Tvé božské ÓM

Lucka

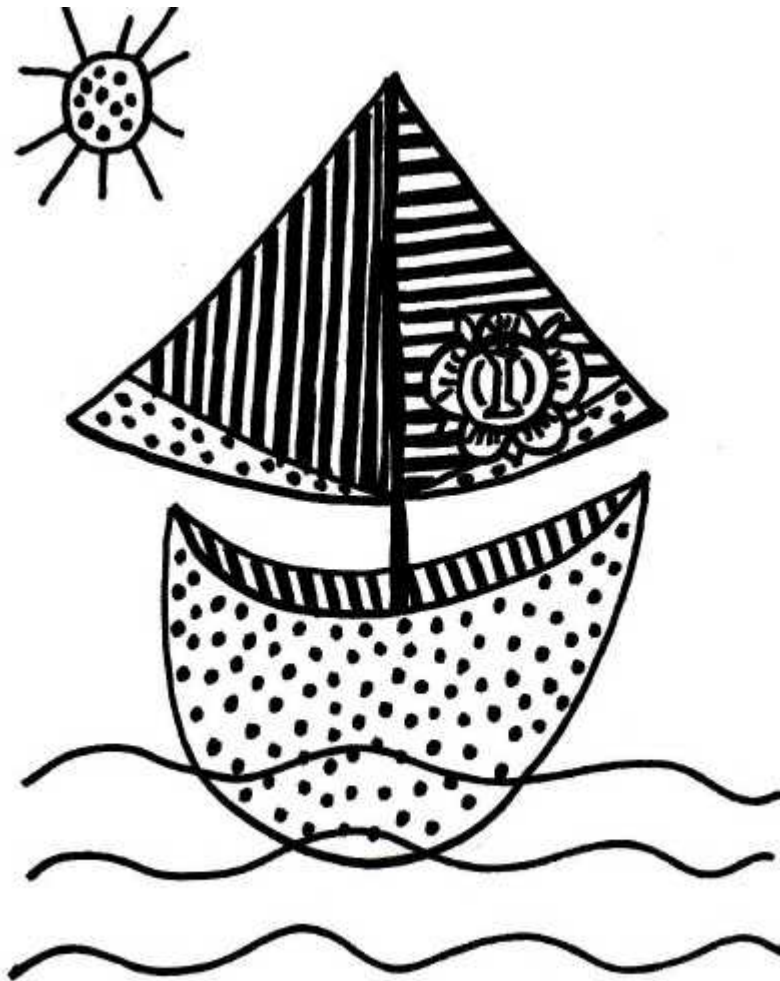

Stránka pro děti – Vlajková loď pro budoucnost

Milé děti,

každý rok 20. října, v den, kdy se Sáí Bába prohlásil *avatarem*, je vyhlášena pomoc potřebným lidem na celém světě. Letošní rok je tato pomoc, pro dospělé i pro vás děti, ve jménu lidských hodnot. Máte možnost se přidat k této službě, spolu se svými rodiči.

A navíc se můžete podělit s ostatními o příběhy, básničky, pohádky a obrázky, které byste chtěly vytvořit na téma „lidské hodnoty“. Kontakt pro vaše příspěvky: casopis@sathyasai.cz

Umíš pojmenovat pět lidských hodnot? A víš, jak se jmenují v sanskrtu?

Lod'ko, lod'ko, lodičko,
kam tě vede sluníčko?
Tam i tady,
celým světem dohromady.

Nesu lidem dobrou zprávu,
hodnoty mám na svém hávu.
Ten, kdo mě zná, poletí
do Sáí Bábova objetí.

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz
Obecné informace: info@sathyasai.cz
Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz
Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2015:

13. - 14. 6. 2015 Národní setkání Sái oddaných v Praze, místo bude upřesněno
12. - 13. 9. 2015 Duchovní „retreat“ v Krkonoších, školní chata Rochova bouda ve Velké Úpě
14. - 15. 11. 2015 Akhandabhadžany
21. 11. 2015 Oslava Svámího narozenin

Bližší informace o akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na: info@sathyasai.cz.

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

Od začátku dubna probíhají veškeré aktivity pražského Sái centra na adrese:

Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.

Více informací na info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 604 111 821 (Edita L.).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - jednou měsíčně

Termíny: 15. 3. 2015, 19. 4. 2015, 17. 5. 2015 od 14 hodin.

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Brno - každou první neděli v měsíci od 15 hodin

3. 5. 2015 v čajovně na Mendlově nám. 11, 4 zastávky tramvají č. 1 od Hlavního nádraží.

Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.

K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. – Nebezpečí pochybování	2	Dopis po návratu	18
Gítá váhiní – Svaté slovo boží	6	Básně z našich srdcí	20
Sái inspiruje	12,18	Stránka pro děti – Vlajková loď pro budoucnost	22
Promluva II. – Rady hledačům	13	Kontakty, aktivity SSO	23-24
Dharma váhiní – 9. kapitola	15	Sái inspiruje	24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2015 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

Musíte jednat s vírou, že všechny lidské bytosti jsou aspekty a částečky Boha, a dívat se na všechny bytosti jako rovnocenné.

Z výroků Satja Sái Báby

